

จากการศึกษาเกี่ยวกับการคุ้มครองพระพุทธศาสนาตามกฎหมายที่ใช้บังคับอยู่ในปัจจุบัน ซึ่งได้แก่ รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ. 2550 พระราชบัญญัติอริกถนประณมปาราชิก พระพุทธศักราช 2463 พระราชบัญญัติคณะสงฆ์ พ.ศ. 2505 แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) ตามพระราชบัญญัติคณะสงฆ์ พ.ศ. 2535 และประมวลกฎหมายอาญา นั้นมีปัญหาเกี่ยวกับการคุ้มครองพระพุทธศาสนาในประเทศไทย โดยสาระสำคัญของปัญหาที่สำคัญมีสามประการที่ก่อให้เกิดความเสียหายต่อพระศาสนาอันเนื่องมาจากการกระทำผิดพระธรรมวินัยถึงอาบัติปาราชิกของพระภิกษุสงฆ์ที่มีเจตนาอุปสมบทอย่างแท้จริง โดยเนื่องจากแนวคิดทางกฎหมายของไทยเกี่ยวกับการใช้มาตรการทางอาญาต่อภิกษุสงฆ์นั้น ได้ยกเลิกในรัชกาลที่ 6 ทำให้แนวคิดที่จะเอาผิดต่อพระภิกษุสงฆ์ผู้กระทำผิดพระธรรมวินัยถึงอาบัติปาราชิกจึงมิได้มีการใช้แนวคิดทางกฎหมายอาญา ซึ่งปัญหาที่ผู้ศึกษาวิเคราะห์มีดังต่อไปนี้ คือ ประการที่หนึ่ง ปัญหาจากบทบัญญัติของกฎหมาย เนื่องด้วยกฎหมายสงฆ์ที่มีอยู่ไม่ได้มีเจตนารมณ์ที่จะป้องกันและปราบปรามการกระทำผิดพระธรรมวินัยของพระภิกษุสงฆ์โดยตรงทำให้บทบัญญัติในเรื่องการคุ้มครองพระศาสนาจากการกระทำผิดของพระภิกษุสงฆ์ไม่มีหลักเกณฑ์ที่เป็นรูปธรรม

โดยกฎหมายเพียงแต่บัญญัติไว้กว้าง ๆ ขาดความชัดเจนในการที่จะเอาผิดต่อพระภิกษุ-สงฆ์ซึ่งกระทำการละเมิดต่อพระธรรมวินัยอันเป็นการทำลายพระศาสนาในกรณีดังกล่าวนี้กฎหมายที่มีอยู่ไม่สามารถนำมาใช้ได้อย่างมีประสิทธิภาพ ประการที่สอง การใช้บังคับมาตรการทางกฎหมายซึ่งมาตรการทางกฎหมายที่มีอยู่ไม่สามารถทำให้พระภิกษุสงฆ์ที่กระทำผิดวินัยสงฆ์เกิดความยำเกรงหรือเกรงกลัวเพราะลักษณะมาตรการขององค์กรสงฆ์นั้นเป็นเพียงกฎของสงฆ์ที่ออกมาใช้บังคับตามพระราชบัญญัติคณะสงฆ์มิใช่กฎหมาย ซึ่งมีได้เป็นมาตรการที่มีโทษเช่นเดียวกับโทษทางอาญาแต่เพียงเป็นลักษณะบังคับให้พระภิกษุสงฆ์ที่กระทำผิดพระธรรมวินัยออกไปเสียจากพระศาสนาเท่านั้นเองจึงไม่เป็นที่เกรงกลัวแก่บุคคลที่จะเข้ามาหาประโยชน์ส่วนตัวในพระศาสนา และประการที่สาม ปัญหาจากเจ้าหน้าที่ องค์กร และหน่วยงานที่เกี่ยวข้องโดยกฎหมายไม่ได้บัญญัติให้อำนาจอย่างชัดเจนในการที่จะให้บุคคลหรือหน่วยงานใดเป็นผู้ที่มีอำนาจในการตรวจสอบการกระทำผิดของพระภิกษุสงฆ์และการให้อำนาจของเจ้าหน้าที่ องค์กรสงฆ์เองก็ขาดสภาพบังคับเช่น กฎหมาย การแก้ไขปัญหาก็ไม่มีทิศทางที่ชัดเจนซึ่งปัญหาต่าง ๆ เหล่านี้เป็นปัญหาที่ยังไม่ได้รับการแก้ไขอย่างเป็นรูปธรรมในปัจจุบัน อันเนื่องมาจากหลายสาเหตุดังกล่าวมาแล้ว

ทั้งนี้รัฐก็เป็นส่วนหนึ่งที่มีแนวคิดว่า ปัญหาทางศาสนจักรเป็นเรื่องของทางคณะสงฆ์หรือองค์กรสงฆ์นั้นเป็นเรื่องที่ไม่มีส่วนที่ฝ่ายบ้านเมืองควรเข้าไปเกี่ยวข้องหรือยุ่งเกี่ยวปล่อยให้เป็นเรื่องของฝ่ายศาสนจักรจัดการกันเองตามหลักของศาสนาและการบริหารภายในองค์กรสงฆ์นั่นเอง ทำให้ปัญหาภายในองค์กรสงฆ์ที่เป็นปัญหาที่มีอยู่สั่งสมและเพิ่มพูนขึ้นเรื่อยมาและเป็นปัญหาใหญ่ในสังคมอันกระทบต่อสังคมโดยรวมในประเทศไทยทั้งในแง่อาชญากรรม เศรษฐกิจ การเมือง และวัฒนธรรม โดยไม่สามารถแก้ไขปัญหามีอยู่ได้เลย ดังนั้นรัฐควรมีส่วนร่วมในการแก้ไขปัญหาดังกล่าวโดยการนำมาตรการทางกฎหมายอาญาเข้าไปช่วยแก้ไขปัญหาในองค์กรสงฆ์ให้มีความเรียบร้อยดีและคุ้มครองพระพุทธศาสนาให้อยู่คู่กับสังคมไทยตลอดไป ไม่ปล่อยให้ปัญหาองค์กรสงฆ์เป็นปัญหาทางฝ่ายศาสนจักรแต่เพียงฝ่ายเดียว อีกทั้งยังช่วยป้องกันและปราบปรามบุคคลที่จะเข้าไปแอบแฝงและแอบอิงในพระพุทธศาสนาเพื่อประโยชน์ส่วนตัวให้เกิดความเกรงกลัว ต่อมาตรการทางกฎหมายอาญาที่จะเกิดขึ้นกับบุคคลนั้นหากมีเจตนาไม่บริสุทธิ์ในการเข้าไปอยู่ในพระศาสนา เพื่อจะให้พระพุทธศาสนามีความเจริญรุ่งเรืองสืบไป

The objective of this research is to study the problems related to the protection of Buddhism under the present laws, that is: the Constitution of the Royal Kingdom of Thailand, B.E. 2550; the Act related to the grave sins committed by a Buddhist priest requiring expulsion from the order, B.E. 2463; the canon act, B.E. 2505 with the amendment (2nd revision) of the canon act, B.E. 2535; and the code of criminal law.

The findings are as follows:

Three major problems that have caused serious damage are related to a Buddhist priest who entered the priesthood unintentionally and seriously violated the rules of Buddhist religion requiring expulsion. Since the

abrogation of the law concerning the enactment of legal proceedings against a Buddhist priest violating Buddhist rules, the concept of applying criminal law against them does not exist. The first problem is that the existing rules of the Buddhist religion do not aim at directly and concretely suppressing the violation of the rules. Hence it cannot be enacted effectively against such a Buddhist priest. The second problem is that the legal enactment, according to the present rules, cannot force such a Buddhist priest to respect the rules of Buddhist religion because they are only rules of the religion, having only the power of expulsion from the priesthood, unlike those of the criminal laws which include penalty provisions. Therefore, any person who wants to seek benefit for himself does not respect the rules. The last problem is that the officers, organs, and any related offices are not legally entitled to investigate a case concerning a Buddhist priest violating the rules. As a result, the solutions for these problems tend to be vague and aimless.

Moreover, with the belief of the state that religious problems should be solved by the ecclesiastical ruling power, not by the state, the result is an increase in and accumulation of problems, which have had an impact on society as a whole, involving crime, economy, politics, and culture. Consequently, the state should take part in solving these problems by using criminal laws in order to protect Buddhism and prevent persons entering the priesthood from taking advantage of their position.